

bare havde været på jagt. Han gav sig til at vikle vimplen om hendes hals i løse buer.

– Nej, men Erling ...

– Nu ikke noget nej-men, jeg er kommet for at ... du skal have en hæderspris, den får du nu ... Han trak hende med rundt i viklingen, det blev til en lille tumult.

– Har du drukket snaps?

– Jeg har kun drukket fornuftige ting. Erling blev færdig med at vikle og stod en tid og pillede ved bæltet på hendes morgenkåbe. – Jeg har billetter til et bal i Grønbjerg.

– Men – nej ... Hun så op mod vinduerne.

– De sover.

– Men ...

– Det *har* du sagt. Kom nu.

– Erling.

– Nu går vi.

Hun er værre end et insekt, det er meget banalt, hun kan se sig selv flaksende og ude af stand til at søge andre steder hen end mod lyset, mod en hurtig opflammen og en brat undergang. På vej op for at klæde sig på opdagede hun vimplen om sin hals og lagde den fra sig på kommoden, en afkrænget ham. Da hun kom ud igen, stod Erling lænet op ad sin nye Nimbus. En svag morgenrøde glimtede i genboens vinduer. Han satte læderhjelm på hendes hoved, de kørte gennem den mennesketomme by, de smeltede sammen ind i svingene. Luften strømmede imod dem og lagde sig over ansigt og hals, blødt og med netop tilpas fugtighed og tilpas temperatur, blødere end luft ellers er, som mel, når det ikke er i pose. Vinden som en lykkelig modstand, lige den modstand som kroppen ønsker, en mat luft at hvile sig op mod.

I Grønbjerg kendte de ingen, og ingen kendte dem. Orkesteret var næsten færdig med at pakke sammen, ballet var for længst slut. Vinduerne kunne ikke åbnes, og luften var tæt som kødsuppe. De gik udenfor og stod på toppen af en bakke. Stjernehimlen var ved at forsvinde i morgenlys. Hun opdagede at hun stadig havde læderhjelm på, så havde